

הפטרה
"כה אמר"

פרשת ויקהל פקודי

מאור שבתורה

מעט מן האור דוטה הרבה מן החושך

לצ"נ: מו"א עטר חיים בן שמחה ז"ל לרפואת והצלחת: שמחה בת נעימה תחי'

שבת כז' אדר התשע"ז

יום	הדלקת נרות	צאת השבת	ר"ת
יום	18:38	19:30	20:14
ת"א	18:36	19:27	20:11
חיפה	18:37	19:29	20:13
ב"ש	18:37	19:29	20:13

כל הזכויות שמורות

ישא לאור להעמקת התורה ועמלה
עורך: יובל דהאן נ"י 050-4194600

באחד השיחות שהיה למרן הגר"י **צדקה** זצ"ל עם אהוב נפשו הרב **בן ציון אבא שאול**, שאל הרב צדקה את ידידו ורעו: אמור נא לי, האם נכון הדבר שהביאו על כבודכם אדם משותק על כסא גלגלים והרב אמר לו **קוס'ם** והעולם מספרים שמאז הוא הולך כאחד האדם? רבי בן ציון שתק ולא ענה, הרב צדקה פנה אליו ואמר: בכל עת ששואלים את כבודכם על סיפורי מופת המתהלכים על כבודכם, **הינכם שותקים**, הפעם בהקשר לסיפור עם הכסא גלגלים אני מבקש שתאמר אם זה נכון או לא?
מיד נענה הרב בן ציון: כן! בהוסיפו שרק מפני כבודו והערכתו לרבי יהודה צדקה חרג מגדרו.

אהבת ושקידות התורה של הרב **יעקב יוסף** זצ"ל הייתה ללא גבול. הש"ס והפוסקים היו להם חוקו ומשוש חייו. עד כי היו **עבועים** בדמו ממש. וכל חללי עולם לא היו שווים בעיניו כמו שיעור אחד של תורה. ואכן זכה להקים עולה של תורה במסירת שיעורים לאלפים עשרות בשנים. והמוני בתים נבנו על **אדני התורה** וההלכה הצרופה בזכותו.

אף פעם אל תתנוכח עם שוטה - הוא רק יגרור אותך לרמה שלו

ככל שתקשיבו לאחרים יותר - כך יעריכו יותר את חכמתכם

לבי דוד הכהן זצ"ל עובדות פלא מתהלכים על דבקתו בתורה הקדושה עד שלפעמים היה מופשט מכל הסובב אותו, פעם ארע בעת שנכנס לתת את **שיעורו הקבוע בשיבה**, העיר לו אחד התלמידים בצחות: אפשר והרב לא הבחין בשני עניבות קשורות על צווארו...
הרב מיד התבונן בדבר ונדהם לראות שאכן לבש עניבה על עניבה, היות ובגודל **דביקותו בתורה** ופרישתו מהבלי העולם, לא הבחין בכך, ואז פנה לתלמידו ואמר בצחות: על אף זהירותי לא להביט במראה, אך מכיון שיש כאן חילול ה' להבא לפני שאצא מביתו אבדוק במראה האם הכל כראוי.

האדם הקמטן ביותר, מוכן לתת לחברו נשפע עצות.

ההבדל בין גאונות לטיפשות הוא - שלגאונות יש גבולות

משה הקהיל את העם **למחרת** יום-הכיפורים. כי ביום-הכיפורים כל יהודי מפייס את חברו והכול חוזרים רוח של שלום, **אהבה ואחדות**. משה דרש מהם שיהיו מאוחדים לא ביום-הכיפורים בלבד, אלא גם למחרתו ולאחריו.

כאשר באו להקים את המשכן נצטוו על **האחדות**, כי לצערנו דווקא במקום קדוש, כמו בתי-כנסת ובתי-מדרש, פורצות לפעמים **מחלוקות**.

דברי תורה אינם נמצאים בגסי הרוח ולא בלב כל גבה-לב, אלא בדכא **שפל רוח** שמתאבק בעפר רגלי החכמים ומסיר התאוות ותענוגי הזמן מלבו ועושה מלאכה בכל יום מעט כדי חיוו אם לא יהיה לו מה יאכל, ושאר יומו וילילו **עוסק בתורה**.

מחזה מפעים היה פעם, כאשר ניצבו בשערי בית המדרש של פורת יוסף, ראש הישיבה, חכם **יהודה צדקה** ומרן הרב **עובדיה יוסף** זיע"א והתכוונו להיכנס פנימה. שני אדירי התורה התווכחו, מי **יכנס ראשון** לבית המדרש. חכם יהודה העריך את מרן על גדולתו בתורה וכיבודו להיכנס לפניו. אך מרן מהה בתוקף: "כבודו הוא ורבי, עוד **מימי נעורי**. או- אז חייד ראש הישיבה ואמר: "אם כן, גזרני עליך, גזירת רב לתלמיד, שתכנס ראשון להיכל הישיבה!"...

צריך לדעת ללמוד על החובה הגדולה המוטלת על כל בעל בעמיו להביא את **השלום אל ביתו**, ולפני שהוא עושה חסד עם כל העולם שיעשה חסד בתוך ביתו, עם אשתו וילדיו, שזה הוא - **כידוע** - החסד **היותר גדול** שאפשר לקיים בעולם הזה, שכן מחסד כזה אין אדם מצפה לגמול. איש לא יעריך אותו **ויפרסם** את מעשיו בשל כך, ולכן חסד עם בני הבית הוא "חסד של אמת"...

נקודה למחשבה
אחד מתושבי העיר באולם המשפט עמד והמתין לאות מפי השופט שיורה לשבת וזה הגיע כולם התיישבו **הנאשם** ישב בראש מורכן כמו יודע את גזר הדין, התובע הכללי נראה רגוע כאשר התבקש לפתוח את דברו, כבוד השופט הנאשם שלפניו הוא הרוצה שרצח את הנרצח שבוע שעבר בעת שהתפתחה תגרה בין צעירים אחד מהחבורה דקר את הנרצח בסכין והבחור שלפניו נראה **נמלט מויתת האירוע** ומעל לכל ספק הנאשם הוא הרוצה יש כאן עדים שראו את הדוכן והציבו את האצבע כלפי הנאשם, ואז פתח הסנגור ואמר יודע אני שקו ההגנה לוקה בחסר, אולם את כתב התביעה בבקשה שלא להקל לנאשם, ואז פתח הסנגור ואמר יודע אני שקו ההגנה לוקה בחסר, אולם הרשו נא לי להכריז בעוד חמש דקות תיפתח הדלת **והרוצה האמיתי** יופיע הפתח כך שכל המשפט הזה אינו רלוונטי, שקט מתוח בחלל אולם הדיונים כולם הסבו פניהם כלפי הפתח דקה ועוד דקה ארבע דקות חמש ואף אחד לא הופיע בפתח השופט לקח את הפטיש בו הוא מסכם את הדין ודפק על השולחן
והחל לקרוא את **גזר הדין**, הסניגור מחה וניגש לומר את דברו הרי כל חבר השופטים והקהל והעדים הסבו את פניהם כלפי הדלת משמע שאין ביטחון שהוא הרוצה על סמך הספק!, השופטים **נבוכו מהתרגיל** שעשה הסניגור ויצאו להתייעצות וחזרו והשופט נימק את החלטתו כולנו הסתכלנו לעבר הדלת כי לא היינו בטוחים **אבל אדם אחד** לא הסתכל הנאשם הוא ידע שהוא הרוצה ועל סמך זה אנחנו מרשיעים אותו.
מי שמאמין בהנהגת הבורא אם הוא מסתכל לצד אוני' - אשור וישענו' זה לא אמונה. אמונה זה עד הסוף כי: 'מי שמפחד מאחד לא מפחד מאף אחד'. ומו' שלא מפחד מאחד מפחד מכל אחד' (העורך)

יש להקהיל בשבת לא רק את המבוגרים, אלא גם את **הילדים**. צריך לערוך להם 'מסיבות שבת' ולספר להם **סיפורי-קודש** המעוררים לשמירת המצוות וערכי היהדות.

כל דבר גרוע - יכול להפוך לגרוע יותר

מוח ראיתו של אדם - למרחקים, ברום כל מטבע קטנה מסתירה בפניו

לאחר נישואי, בשנים האחרונות לחיי המשגחה, נכנסתי מספר פעמים לביתו **הגרש וולבה** זצ"ל, וזכיתי ליתן תרומות לשיבה. והנה באחד מהשנים היה לי מצב קשה בענין הכספים, אך עם כל זאת **התאמצתי** לא להימנע מנתנת תרומה אצל המשגחה. ולאחר כמה ימים, התקשרה הרבנית לביתי והשאירה הודעה שהצ'קים נעלמו ואולי כדאי לבטלם. ולאחר מכן טלפנתי בחזרה לבית המשגחה, והוא עצמו הרים את הטלפון ופתאום שאל בפעם הראשונה מאז שנתתי אולי **קשה לכם** עתה לתת? עניתי שהכל בסדר ואין בעיה, ופתאום אח"כ נמצאו הצ'קים....

סיפר הגאון רבי **מרדכי מן** זצ"ל על חמיו הגה"צ רבי **הלל וסקינד** זצ"ל (ראש ישיבת בית הלל) כי כאשר ביקש להעביר את ישיבתו מתל אביב לבני ברק, עשה "הנחת אבן הפינה" לישיבה בשיכון ה' בב"ב, לאחר זמן פגשו הרב אהרונוביץ זצ"ל ואמר לו: "מה עשית? הרי ההסדרות עומדת לבנות שם שיכון ההסדרות..." הלך רבי הלל להתייעץ עם גדולי ישראל. כששאל את הרב **מבניבז** הגר"ש כהנמן זצ"ל השיב לו: "תברח משם! הם יזרקו עליכם אבנים כמו שזורקים אצלי!"

וכששאל את המשגחה הגה"צ רבי **יחזקאל ליונשטיין** זצ"ל ענה לו: בפרקי אבות נאמר: "הרחק משכן רע ואל תתחבר לרשע" וכתב **היעב"ץ** כי "שכן" רע גרוע הוא מ"חבר" רע! ולכן בשכן כתוב "הרחק" ובחבר"אל תתחבר"....

בעת מתן תורה היו כל ישראל באחדות, "כאיש אחד בלב אחד". חטא העגל יצר **פירוד נעם- ישראל**, והם היו במצב של חרב איש ברעהו. עשיית המשכן הביאה כפרה לחטא העגל, ולכן השתדל משה להקהילם, כדי שיחזרו למצב שבו עמדו במעמד הר-סיני.

מסופר שפעם נפטר בעירו של **החזון איש** זצ"ל יהודי מבוגר ירא ה'. לאחר כמה ימים נפטר בנו שלא הלך בדרך אביו. **האנשים בעיר נבהלו**, איך יתכן שבשבוע אחד ילכו לעולמם אב ובנו?! הם רצו לחזון איש ושאלו לפשר העניין?. השיב החזון איש: "היהודי המבוגר היה בא אלי מדי שבוע ומתאונן בבכי על הצרות שעושה לו בנו יחידו - איננו נותן כבוד ואף מזלזל בו בריש גלי בחצוצות העיר. כעת הוא קרא לו לבוא **לדין תורה** בשמים..." כמה זהירות אנו נדרשים בכיבוד הורים ומורים....

החץ, ככל שהוא נמתח יותר - כך מרחיק מעופו. כך גם ימי הנוערים, אלה ימי ההתמתחות וצריכים להיות "ביד גיבור" היודע לנצלם, ואינו מניח להם להתבזבז.

רשימת תפוצה
info@hamaor.net

ושמרו בני-ישראל את השבת לעשות את השבת". יש שתי בחינות בשבת. **הראשונה** היא קדושת השבת שקיימת מצד עצמה, וצריכים רק לשמור עליה, ועל זה נאמר: "ושמרו בני-ישראל את השבת".

ויש הדרגה **השנייה**, שישראל, על-ידי עבודתם, מביאים תוספת קדושה ביום השבת, יותר מקדושתה מצד עצמה. זה שנאמר: "**לעשות את השבת**" - שבני-ישראל עושים ומביאים תוספת קדושה ליום השבת.

"המתפלל בלא כוונה דומה למי שבונה בניין על-ידי שהוא **מניח לבנים** חול וסיד, אך אינו מעררב בהם מים. כיצד יידבקו יחדיו?"

דברי תורה מפי ראש מוסדות "אור החיים" הגאון הרב ראובן אלבז שליט"א

משולחן גבוה

"ששת ימים תעשה מלאכה וביום השביעי יהיה לכם קדש שבתון לה"

לקראת שבת לכו ונלכח, כי היא מקור הברכה (מנוסח לכה דודי), מקור הברכות של האדם זו השבת, וכפי שאומר הזוהר הקדוש (יתרו פה ע"א) אע"ג דלא משתכח ביה מזוני, כל ברכאן דלעילא ותתא ביומא שביעאה תליין (תרגום: אע"ג שלא נמצא בו מזונות, כל הברכות שלמעלה ושלמטה תלויות ביום השביעי), דהיינו אע"ג שבשבת אין פרנסה ועבודה, כל השפע והברכה תלויות בה.

מי שחושב שבשבת יש פרנסה אינו אלא טועה, הוא יכול לנהוג במוניח בשבת רחיל, ולחשוב שמרוויח רבות, אך לאחר שיעשה חשבון יראה הרוויח מאומה. תהילות לקל יתברך במשך עשרות שנים נהגי מוניות רבים חזרו בתשובה באילת, טבריה נהריה ועוד ועוד ערים וישובים ברחבי הארץ, אני מכיר חלק מהם היטב, הם הגיעו פעם פעמיים לדרשה וחזרו בתשובה שלימה, לאחר מכן הם באו ואמרו לי מפורש: "הרב, עשינו חשבון, בשבת הפדיון פי שלוש וארבע מימות החול, אך איננו מבינים את זה, כאילו הכסף בורה, פתאום הגיר התקלקל, פתאום מכונית אחרת נגעה במונית והזיקה לה, נהרס המנוע, לפתע האשה דורשת כסף רב וכדו', ריבוי של הפסדים שאיננו מבינים מהיכן הגיעו".

אותם נהגי מוניות לא מצאו סימן ברכה מהכסף שקיבלו בשבת, כיון שכסף שבא מחילול שבת אין בו ברכה והעלחה, זה רק דמיון פורה. עורבא פרה (ביצה כא ע"א), בסוף האדם יפסיד את הכסף הזה, אך האדם השומר את השבת הקדושה בכל פרטיה וקדווקיה כספו מתברך וכל מעשי ידיו מעליחים, וכל אשר הוא עשה ה' מעליח בידו (מושאל מבראשית לט, ג), כי השבת הקדושה היא מקור הברכה.

יהי רצון שנזכה לשמור ולשמור את השבת הקדושה ובזכות כך נראה בקרוב בקרוב בגאולת ישראל השלימה, אמן.

שבת שלום ומבורך לכל בית ישראל

זוג קמזנים מגיע ל-30 שנות נישואין. האישה: "אחרי 30 שנה, אולי הגיע הזמן להתפנק ולאכול פעם אחת בחוץ". הגבר: "אין בעיה, אני מיד מוציא את השולחן למרפסת".

זהירות יתירה היה נוהג הגה"צ ר' אליהו דושינצ'ר זצ"ל בענייני מומן. מטעם הישיבה סיפקו לו חשמל לביתו, שהיה צריך עלוב ודל. הוא **קימץ** בשימוש בחשמל עד קצה הגבול. כשישב לסעוד ארוחת ערב, נהג להדליק עשית נפט ולכבות את החשמל באמר: "לאכול די בזה!" **בשנתו האחרונות** נהג כך גם ביושבו רכון על ספריו באומרו: "לעת זקנה צריכים לחשוש אולי תחטפני שינה ליד הספר... נמצא החשמל דולק על חשבון הישיבה ללא צורך..."

כמה נזהרים אנו מטיפת חמאה שנפלה לתבשיל עוף, וכבר ציץ לרב, ואוסרים את התבשיל. ומגעילים את הקדרה איסור אחד מדרבנן. **לשון הרע**, שבעה עשר איסורים מדאורייתא

כל העלונים: hamaor.net

לבנו הרה"ק ר' שלמה **גזוונה** זיע"א, פנה פעם אל הרה"ג **אליהו ראטה** זצ"ל ושאל אותו הביאור בדברי רבי **עקיבא** "ואהבת לרעך וכו'... כלל גדול בתורה", אם הוא אומר כלל גדול סימן שיש גם כלל קטן ומהו איפוא אותו כלל קטן? רבי אליהו החריש והמתין למוצא פי רבנו. המשיך רבנו ואמר לו ביאור הדברים כך הוא: **למשל** אם תשמע שסוחר אתרוגים נודע הרוויח במסחר האתרוגים סכום עתק, אז הכלל הקטן הוא שעניך לא תהיה צרה ברווחיו. ואילו הכלל הגדול הוא שלא רק שלא תכאב על רווחיו אלא אף **גם תשמח** בהם כמו שאתה בעצמך הרווחת אותם. וזה הכלל הגדול "ואהבת לרעך וכו'..."

הרי לנו הסתכלות חדשה, הדרגה הקטנה בבין אדם לחברו, הכלל הקטן, הוא קודם כל לפרגן ולא להצטער **כשלוות טוב**, ואילו לשמוח בשמחתו של השני זה כבר הכלל הגדול.

בעל חזון הביתה בערב ורואה שהבית חשוך, ומלא בנרות. ניסה לחשוב עם עצמו האם יש היום יום הולדת או יום נישואין - ולא זכר. התחיל ללכת בעקבות הנרות, עד שהגיע לסלון. הוא רואה את אשתו יושבת על הספה וקוראת תהילים לאור הנרות. שאל הבעל את אשתו: "אשתי, איזו הפתעה את מכינה לי היום?"

ענתה האישה: "שום הפתעה, לך תשלם חשמל".

מעשה בחסיד אחד שהיה רגיל בצדקה. פעם אחת הלך וישב בספינה. באה רוח וטבעה ספינתו בים. ראהו רבי **עקיבא** ובא לפניו ב"ד, להעיד על אשתו להינשא. עד שלא הגיע עד לעמוד - בא אותו האיש ועמד לפניו. אמר לו: "אתה הוא שטבעת בים?" אמר לו: "הן!", אמר לו: "ומי העלך מן הים?" אמר לו: "**צדקה עשיתי**, היא העלתני מן הים". אמר לו: "מאין אתה יודע?" אמר לו: "כשירדתי לעמקי מצולה שמעתי קול רעש גדול מגלי הים, שזו אומרת לזו וזו אומרת לזו: "רוצה ונעלה את האשה הזה מן הים? עשיה שעשה צדקה כל ימיו". באותה שעה פתח רבי עקיבא ואמר: "ברוך אלוקים אלוקי ישראל, שבחר בדברי תורה ובדברי חכמים, שדברי תורה ודברי חכמים **קיימים לעולם**, שנאמר: "שלח לחמך על פני המים כי ברוב הימים תמצאנו ועוד כתיב: צדקה תציל ממוות".

לעילוי נשמת: ניסים בן רימה, שרה בת חורשיד, דינה בת והב, יוסף דהאן בן שמחה, ליאור בן אילנה, ששון בן טיפחה, שמחה בת לולו, יחיא בן לולוה, פנחס חיים אוחנה בן חנינה, נעימה בת עזיה, שולמית חיה בת אסתר, עידה מול בת יעקב, פנחס בן שרה, פנחס בן מלכה, דוד ומרים אלבז, הרב אלעזר בן שמחה, יעקב בן אוריית, יחזקאל בן שמחה, דדה בת אסתר בוננס, יעקב בן נטלי, רפאל בן קלרה, הרב יעקב יוסף בן מרגלית, אלברט בן זוהרה אלעזר בן רגיה, אפרים אליזו בן מרים, שלום בן אורה מורי, הרב יוסף אברגיל, הרב יהודה יאיר, שמעון בן בריה, ישראל בן שמחה סבג, אואסינה בת גוריה חלפון, שמואל בן רבקה זכאי **מן הרב עובדיה יוסף בן גורגיה**

אם תשאל, תהיה טיפש לשניה - אם לא תשאל תהיה טיפש לנצח